

Κυριακή 20 Μαΐου 2018

Κυριακή τῶν Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς
Συνόδου.

Ἰωάν. 17, 1 – 13.

*«νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ
κόσμῳ ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην
ἐν αὐτοῖς». (Ἰωάν. 17, 13).*

Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο κήρυσαν καὶ ὁμολόγησαν ὡς ἀληθινὸ Θεὸ οἱ ἅγιοι 318 πατέρες τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, συνομιλεῖ σήμερα μὲ τὸν Πατέρα Του ὡς Υἱός, Ἀρχιερέας καὶ Διδάσκαλος. Ὡς Υἱὸς συνομιλεῖ μὲ τὸν Πατέρα, ἀφοῦ εἶναι ὁμοούσιος, ὁμόθρονος καὶ ὁμόδοξος. Σὰ σωστό παιδί λέει στὸν πατέρα του πὼς πέτυχε τὴν ἐργασία γιὰ τὴν ὁποία κατέβηκε στὴ γῆ. Ὡς Ἀρχιερέας ἀναπτύσσει τὸ αἶτημα καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐνότητας τοῦ ποιμνίου Του. Μία ἐνότητα πού δέν εἶναι ἠθικῆς ποιότητας, ἀλλὰ ὀργανικὴ καὶ ὄντολογικὴ, ὅπως ἡ ἐνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Σὰ Διδάσκαλος ἐκφωνεῖ δυνατὰ αὐτὴ τὴ συνομιλία μὲ τὸν Πατέρα, γιὰ νὰ Τὸν ἀκούσουν οἱ μαθητές Του, ἀφοῦ

κάθε λόγος αὐτῆς τῆς προσευχῆς ἔχει βάθος θεολογίας ἀμέτρητο.

Κλείνει ἡ εὐαγγελική περικοπή τῆς ἡμέρας μέ τό στίχο πού μόλις ἀκούσαμε. Αὐτός ὁ στίχος εἶναι ἕνα διδακτικό συμπέρασμα ὅλων ὅσων ἀκούσαμε ἀπό τόν Ἰησοῦ νά λέει στόν Πατέρα Του: «Νῦν δέ πρός σέ ἔρχομαι, καί ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσι τήν χαράν τήν ἐμήν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς». «Τώρα ἔρχομαι σέ σένα καί λέγω ὅλ' αὐτά στόν κόσμο, γιά νά ἔχουν τήν δική μου χαρά ὀλοκληρωμένη μέσα τους». Ὡς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Θεός ἀληθινός δέν ἔχει νά πάει κάπου, διότι ὡς Θεός εἶναι ἐκτός χώρου. Οὔτε καί νιώθει τίποτε, χαρά, λύπη ἢ κάτι τέτοιο, διότι ὡς Θεός εἶναι ἀπολύτως ἀπαθής. Ὡς τέλειος ἄνθρωπος, ὅμως, καί θά μετατεθεῖ στό χῶρο τῆς αἰωνιότητος καί αἰσθάνεται χαρά εὐλογημένη γι' αὐτό πού θ' ἀκολουθήσει μετά τήν ἔξοδό Του ἀπό τή γῆ, ἀλλά καί γι' αὐτά πού προηγήθηκαν πρίν ἀπό τό κλείσιμο τῆς ἐπιγείου παρουσίας Του.

Ἡ χαρά τοῦ Χριστοῦ ἔχει τρεῖς λόγους νά ὑπάρχει. Πρῶτον, χαίρεται διότι θά ὑπάγει στόν Πατέρα Του. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ πάνω στή γῆ ἦταν ἕνα ταξίδι πού τώρα τελειώνει. Φόρεσε τή σάρκα μας, περπάτησε

ἀνάμεσά μας, ἔκλαψε, γέλασε, πείνασε, δίψασε, δάκρυσσε, κουράστηκε, πόνεσε καί σιγά σιγά ὀλοκληρώνει ἓνα ταξίδι. Βλέπει, λοιπόν, νά γλυκοχαράζει μπροστά Του τό ἐλπιδοφόρο φῶς τῆς ἐπιστροφῆς. Σέ λίγο θά ἐπιστρέψει στή θέση Του, στή δόξα Του, στό σπίτι Του, στήν πατρίδα Του. Χαίρεται, λοιπόν, μέ τήν ἀνθρώπινη χαρά τοῦ νόστου, τῆς ἐπιστροφῆς στήν πατρίδα, τῆς ἐπανένωσης μέ τόν ἀγαπημένο Πατέρα.

Δεύτερον, χαίρεται διότι ἔκανε τό καθῆκον Του μέ ἐπιτυχία. Τό ἔργο πού ἀνέλαβε δέν ἦταν εὐκόλο. Ἔπρεπε νά σώσει τόν ἄνθρωπο, νά ἀκυρώσει τό διάβολο, νά διαλύσει τό θάνατο καί νά ἀνοίξει τό δρόμο τῆς θεώσεως γιά ὅσους τό θελήσουν. Χαίρεται, διότι τά κατάφερε σ' ὅλα τά ἐπίπεδα. Ἔσωσε τόν ἄνθρωπο μέ τήν ἐνανθρώπηση. Φόρεσε τήν ἀνθρώπινη φύση καί τήν κράτησε καθαρή ἀπό τήν ἁμαρτία. Θεράπευσε τίς πληγές καί τούς μώλωπες ἀπό τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ. Ἐζῆσε ὡς κανονικός ἄνθρωπος, χωρίς νά ὑποκύψει σέ πειρασμό. Ἀκύρωσε τήν πονηριά καί τήν ἐξυπνάδα τοῦ διαβόλου μέ τή σοφία καί τή σύνεση. Παρέσυρε τό διάβολο στό Γολγοθά, χωρίς νά τοῦ ἀποκαλύψει ποιός πραγματικά ἦταν. Ὁ διάβολος νόμιζε ὅτι θά σκότωνε

έναν ακόμη έκλεκτό του Θεού. Δέν κατάλαβε πώς πάνω στό Σταυρό ανέβαζε τόν ίδιο τό Θεό. Ὁ Χριστός στάθηκε τίμιος μέ τό διάβολο. Ὁ διάβολος, ὅμως, ἦταν τόσο πονηρός, πού δέν μπόρεσε νά πιστέψει πώς αὐτή ἡ τιμιότητα του Χριστοῦ ἦταν ἀληθινή. Τό ἐπόμενο κομμάτι του ἔργου του Χριστοῦ ἦταν νά διαλύσει τό θάνατο. Τό κατάφερε κι αὐτό μέ τό δικό Του θάνατο. Μέ τό θάνατό Του πάτησε τό θάνατο καί χάρισε τή ζωή ὡς σταθερό δεδομένο γιά ὅλους. Τέλος μέ τήν ἔνδοξη Ἀνάληψή Του ἄνοιξε τό δρόμο τῆς θεώσεως ὡς ἐπιλογή γιά ὅσους τό θελήσουν. Ἡ ἄνοδος Του στόν οὐρανό εἶναι μία πρόσκληση γιά κάθε πιστό, νά συνανυψωθεῖ μαζί Του καί νά συνεδρεύσει στό θρόνο τῆς Θεότητος.

Τρίτον, χαίρεται διότι ἀφήνει πίσω Του μία Ἐκκλησία ἐνωμένη καί ζωντανή. Τό πέρασμα του Χριστοῦ ἀπό τή γῆ δέν εἶναι ἀνεπαίσθητο. Δέν ἐγκαταλείπει τόν ἄνθρωπο. Ἀφήνει στόν κόσμο τό ζωντανό σῶμα Του, τήν Ἐκκλησία. Ἡ κληρονομιά του Χριστοῦ γίνεται κληρονομιά ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Ἐκκλησία ζεῖ καί ὑπάρχει, γιά νά συνεχίζει τό ἔργο πού ξεκίνησε ὁ ἰδρυτής της Χριστός. Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει, γιά νά σώζει τόν ἄνθρωπο, νά ἀκυρώνει τό διάβολο καί νά διαλύει τό θάνατο. Ὡς Ἐκκλησία δέν ἐννοοῦμε τό

σύνολο τῶν ἀνθρώπων πού θέλουν νά φέρουν αὐτό τό ὄνομα. «Ἐκκλησίες» ὑπάρχουν πολλές. Ἀπό τήν ἐκκλησία τοῦ δήμου στήν ἀρχαία Ἑλλάδα μέχρι τήν ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ στή σύγχρονη Ἀμερική. Ὡς Ἐκκλησία ἐννοοῦμε τή μία, ἅγια, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία, ὅπως τήν ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως καί ὅπως τήν παραλάβαμε καί τή βιώνουμε στήν ἐξαγιασμένη ὀρθόδοξη Παράδοσή μας. Μέσα σ' αὐτή τήν Ἐκκλησία ὑπάρχει ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης τῶν μελῶν της καί καλεῖ κοντά της ὅλους τοὺς χριστιανούς καί ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιά νά βιώσουν τή σωτηρία, πού μόνο μέσα στοὺς κόλπους της ὑπάρχει.

Ὁ Χριστός λοιπόν προσεύχεται στόν Πατέρα ἡ χαρά Του γιά τήν ἔξοδό Του ἀπό τόν κόσμο νά γίνει καί δική μας χαρά καί μάλιστα «πεπληρωμένη». Ὅχι ἀπλῶς ἓνα κομμάτι τῆς χαρᾶς, ἀλλά ὅλη ἡ χαρά μέσα μας. Ὁ χριστιανός, λοιπόν, εἶναι ἄνθρωπος χαρᾶς. Χαίρεται ὄχι γιά λόγους κοσμικούς, ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Χαίρεται μέ τή χαρά τοῦ Χριστοῦ καί γιά τοὺς λόγους πού χαίρεται ὁ Ἰησοῦς. Ὁ χριστιανός χαίρεται, διότι ἔχει κοντά του τό Θεό καί ἀνυπομονεῖ νά τελειώσει αὐτό τό μονοπάτι τῆς ἐξορίας ἐδῶ πάνω στή γῆ, γιά νά γυρίσει

μόνιμα στό σπίτι καί στήν πατρίδα του. Χαίρεται, διότι μέ τή ζωή του άκυρώνει τό έργο τοῦ διαβόλου καί τοῦ θανάτου. Χαίρεται, διότι βρίσκεται μέσα στήν Ἐκκλησία, μακριά από τή μοναξιά, τήν άνασφάλεια τοῦ έγωισμοῦ, μακριά από τόν πόνο τῆς άμαρτίας καί τῆς πτώσεως. Οί 318 πατέρες τῆς Πρώτης Οίκουμενικῆς Συνόδου έρχονται νά έπισφραγίσουν αὐτή τή χαρά στήν καρδιά μας μέ τή διδασκαλία τους γιά τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Μακάρι μέ τίς δικές τους πρεσβεΐες καί προσευχές ν' άπολαμβάνουμε άδιάπτωτα αὐτή τή χαρά από τώρα καί γιά πάντα. Ἄμήν.